Ч. 67. Субота 24 марта (6 цьвітня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.
Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Замах на царя. — Подорож президента Любета. — Справа студентска в Росиї. — Хіньска відмова).

Льондоньскі часописи приносять з Петербурга таку сензацийну вість: Передвчера довершено в Царскім Селі замаху на царя. Коли цар сидів в своім кабінеті і підписував письма, увійшов до комнати один з ґвардийских офіцирів з добутим револьвером і стрілив до царя. Вистріл хибив. Тоді офіцир прицілив ся револьвером до себе і застрілив ся. На гук вистрілу збігли ся инші ґвардийскі офіцири і служба. Цар поводив ся в часі цілого замаху дуже спокійно і не втратив холоднокровности. Заряджено дуже строге слідство, бо догадують ся, що в найблизшім окруженю царя утворено заговор на єго житє.

В лат. Великодну неділю виїздить президент француской републики, Любе, в подорож до Тульону і Ніци. Поїдуть з ним міністри з виимком президента кабінету Вальдек-Руссо, котрий лежить недужий. Президент кабінету мусів навіть в наслідок операциі здержати свою подорож до Італії, де мав відпочити і прийти до сил. В полудневих містах роблять великі приготовленя на принятє президента, а участь в торжествах фльоти італіяньскоі і російскоі додасть ще більшоі ваги тій подорожи. — Російский адмірал Бірілев на чолі ескадри, зложеноі з чотирох кораблів, приїде до Тульону на панцирнику „Імператор Александер" на принятє устроєне президентови Любетови. Російска-ж ескадра Середземного моря появить ся в Тульоні аж 11 с. м., т. є. тоді, коли вже президент Любе відїде і коли й італіяньскоі ескадри не буде в тій пристани. Російске правительство не хоче, аби єго фльота брала участь в торжественім повитаню француской републики разом з фльотою італіяньскою.

З Петербурга доносять, що там по послідних студентских демонстрациях, придавлених — як звістно — в дуже строгий спосіб, у всіх суспільних кругах просто кипить і більшість інтеліґенциі стоїть рішучо по стороні демонстрантів. Дальший хід цілоі справи буде зависити від рішеня царя. Відбувають ся безнастанно наради міністрів, на котрих, як кажуть, приходить до горячих суперечок. Поборюють ся два напрями: безоглядноі строгости і лагідного осуду подій і не звістно, котрий поборе. То лиш певна річ, що настрій цілоі російскоі суспільности тепер цілком инший як в часі нігілістичних замахів, котрі викликали серед загалу населеня гнів і обуреня. Нині рух направлений против теперішноі системи правліня — не против царя і находить в населеню симпатию. Доносять дальше, що кілька тиждній по тих сумних подіях депутация зложена з 60 студентів, хотіла лично предложити цареви Николаєви мемориял. Однако членів тоі депутациі, коли они прибули до Царского Села по більшій части арештовано.

Англійске Бюро Райтера доносить з Пекіну: Хіньске правительство повідомило Росию, що не може підписати манджурского договору. У відповіди тій заявляє правительство: Тепер настав найнебезпечнійший час в цілій історії хіньскоі держави. Хіна хоче удержати приязні зносини зі всіми народами і державами. Неможливо признати одній державі таких великих користий, яких жадає Росия в манджурскім договорі. Тим утратила би Хіна симпатию инших держав.

Відповідь п. міністра Гартля на інтерпеляцию посла Яворского в справі вдів і сиріт по сьвящениках.

Др. Гартель відповів на засіданю з дня 29 м. м. ось що:

На засіданю високоі палати д. 22 лютого 1901 р. внесли пп. посли Василь рицар Яворский і товариші інтерпеляцию в справі управильненя заосмотреня вдів і сиріт по гр.-кат. сьвящениках, і з тоі нагоди звернулись до мене з запитанем: що я думаю зарядити: 1) щоби остаточно порішено питанє правного усталеня пенсий, зглядно додатків на вихованє для вдів і сиріт по греко-кат. сьвящениках і 2) щоби просьби о дари з ласки скорше порішувано, анїж се було доси. У відповідь на тую інтерпеляцию, маю честь замітити отсе:

Закон з дня 14 мая 1896 р. (В. зак. д. ч. 178), котрим управильнено на ново пенсиі цивільних урядників і слуг державних та їх

51)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Рибак і єго син міняли ся заєдно, один кермував, а другий стояв і зорив та пильнував вітрил. Оба пасажири скулили ся під стінкою корабля. Кождий з них був занадто занятий своїми власними гадками, як щоби мав час до балаканя. Нараз, коли минули Клекстон, і корабель навернув в бік, показала ся прайєрі, котроі всі вікна були осьвітлені. Они могли видіти, як там якісь темні постаті рушали ся то сюди, то туди.

— Подиви ся туди — шепнув Джірдльстон.

— Так, так, видко, що поліция не дала довго на себе чекати — відповів єго син.

Джон Джірдльстон мовчав досить довгий час. Відтак нараз закрив собі лице руками, і перший раз в житю зітхнув важко.

— Я думаю собі, що то буде діяти ся в слідуючий понеділок при Фрічерч Стріт — сказав він. — Мій Боже! От, якій конець житя повного тяжкоі праці! Ох, моя торговля, моя торговля, котру я здвигнув сам для себе! Серце мені трохи не пукне!

Так сиділи они цілу довгу ніч зимову, підчас коли корабель був вже в анґлійскім каналі. Хтож міг би сказати, які гадки крутили ся їм по голові, коли они так з блідими і мов би задеревілими лицями споглядали в темну ніч, а коли в їх дусі малювали ся може образи сумноі понуроі будучности. Ліпше би згинути відразу від палки так, як та нещаслива, котру они винесли з прайєрі, як щоби страх і недобра совість мали їм так розривати душу і так їх мучити, та як щоби они мали загибати під тягаром повноі гріхів і на віки пропавшоі минувшости.

45.

Той опришок Бурт, коли побачив перед собою дівчину, котру він, як єму здавало ся, убив, так був перепудив ся, що лежав довго на шинах побіч своєі жертви, і ледве дихав від страху та не був в силі ставити ніякого опору. Майор і єго товариші зловили єго борзо а Росиянин звязав єму руки хусточкою так борзо і зручно, як би то очевидно вже не перший раз робив. Відтак добув спокійно дуже довгий і блискучий ніж з глубокоі кишені в своїм сурдуті, а притуливши єго Буртови до носа, щоби звернути єго увагу, зачав ним грізно вимахувати перед ним, щоби єму тим показати, що було би небезпечно коли би хотів втікати.

— А сеж хто? — спитав Бавмзер, піднявши голову мертвоі женщини, і поклавши собі на коліна.

— Бідна дівчина! Она вже не відозве ся, хто би й не була — сказав майор, посьвітивши ліхтарнею близше на єі лице. — От тут вдарили єі тоті злочинці. Смерть мусіла зараз наступити і була без болю. Я би був присяг, що то тота молода дама, задля котроі ми тут приїхали, як би ми єі, Богу дякувати, не знайшли тут були здоровою.

— А деж другі? — спитав Бавмзер, розглядаючись в темноті. — Коли єсть ще якась справедливість в краю, то они повинні за той вчинок сеі ночи.

— Втекли — відповів майор, поклавши голову дівчини з великим пошановком знову на землю. — На дармо гнали би ми за ними, нам сі сторони не знакомі, та й не знаємо, в котрім напрямі они побігли. Алеж бо й бігли як шалені. — Галльо! А там що знов такого?

То що звернуло на себе увагу старого вояка, були якісь три сьвітла на кінці вивозу, що порушали ся побіч себе. Они зближали ся з великою скоростию і ставали щораз яснійші. Відтак поніс ся голос з темноти: Оп там они, ловіть їх! Уважайте, щоби Вам не втекли!

І заким ще майор та єго товариші могли зміркувати, що єсть, вхопили їх три здоровенні хлопи, знані добре яко британскі поліцияни.

Тоті три Гемширскі поліцисти, котрих спровадив паробок зпід „літаючого вола" на слід наших приятелів, а котрі і самі виділи щось такого, що могло викликати підозрінє, кинули ся з такою силою, що в коротшім часі, як ми то можемо розповісти, мали вже в своїх руках Тому, майора і Бавмзера. А нігіліст, що був непримиримим ворогом всякого закона, і давав ся переконати, що й закон може єму станути иноді в пригоді, лиш випростував ся і наставив ся з ножем, як би хотів зробити ужиток з него. Та й Більов з Кіля

вдів і сиріт, опісля акция для поліпшеня державних урядників і доходів католицкого духовеньства, спонукали правительство подумати також о забезпеченю вдів і сиріт по греко-кат. сьвящениках в спосіб, котрий би з одної сторони увзгляднив висказані бажаня греко-кат. духовеньства, а з другої сторони подав би скору поміч там, де она справді потрібна.

Щоби указати лише на найважнійше, що в сій справі зробило ся, то згадаю, що тепер на підставі найвисшого рішеня з д. 3 липня 1898 року можна подавати внесеня на дари з ласки для вдів по греко-кат. сьвящениках аж до висоти 400 корон, а для сиріт, котрі 24 літ житя ще не скінчили, на датки на виховане аж до 80 корон, і що також про сироти без вітця-матери, як і про ті, що 24 літ скінчили, але неспосібні заробити собі на хліб, подбано в подібний спосіб, як про сироти по державних урядниках. В прирівнаню до того, як було досі, що вдовам уділяно звичайно лише дар з ласки по 30—80 зр., є се значним поліпшенєм їх заосмотреня а тим самим і значним обтяженєм релігійного фонду, чи то державного скарбу, а по-над те обтяженє, навіть в разї законного полагодженя сеї справи, не можна би посунути ся.

Правительство мусїло таку дорогу тим більше вибрати, що удавати ся на законодатну дорогу в сій справі годі з уваги на засадничу самоуправу церкви, котра не дозваляє, щоби єї органи в якім небудь напрямі трактовано так, як державних урядників; врешті і само духовеньство побирає свою платню з релігійного фонду лише як запомогу, длятого і для вдів та сиріт по сьвящениках можна що найбільше вимагати запомог від релігійного фонду, а се в адміністрацийній дорозі далеко легше дасть ся уврегулювати.

Недогодам, виходячим з трактованя дотичних подань, в великій части через те, що петенти за пізно їх вносять, буду старати ся зарадити так, щоби для петентів не було з того ніякої матеріяльної шкоди.

Новинки.

Львів дня 5-го цьвітня 1901.

— **З товариства „Просьвіта“.** В місяци лютім 1901 р. внесено до Намістництва поданя о заснованє нових 20 читалень „Просьвіти“ в отсих громадах: 1) В Козівцї, 2) Гиновичах, бережаньского повіта; 3) Шилинчи, борщівского повіта; 4) Броварах, 5) Тростяняцх, 6) Баришн, 7) Рукомини, 8) Трибухівцях, бучацкого повіта; 9) Яблонові, 10) Перемилові, гусятиньского повіта; 11) Коростовичах, 12) Чесниках, рогатиньского повіта; 13) Вощанцях, рудецкого повіта; 14) Загвіздю, 15) Сьват. Станїславі, станіславівского повіта; 16) Заздрости, теребовельского повіта; 17) Висиівцях, терпопільского повіта; 18) Садках, заліщицкого повіта; 19) Кабарівцях, золочівского повіта і 20) Жираві, жидачівского повіта.

— **Київляни памяти Шевченка.** З нагоди 40-вих роковин Шевченкової смерти відправлено в Київі дня 18 н. ст. лютого в Софійскім соборі панахиду. У відправі взяли участь катедральний протоєрей о. Олекс. Браиловский, ключар собора о. Петро Орловский і о. П. Стеллецкий. Крім того мають відбути ся в Київі вечерниці в память Шевченка. З тої нагоди пише „Кіевская Газета“: „Місцеве літературне товариство посьвячує щороку одні із своїх сходин памяти великого реалїста і артиста української поезиї Т. Гр. Шевченка. Київска публика відносить ся все до почитаня свого національного поета на стілько прихильно, що невелика саля літературного товариства не тілько буває битком набита, але ще сотки людий мусять лишатись за дверми, не могучи дістатись до середини. Сего року минає 40 літ від дня смерти Шевченка. Деякі газети посьвятили сим роковинам цілі статтї, за-для чого літературне товариство числить на більше, як звичайно, одушевленє київскої публики в день почитаня свого рідного поета і рішило надати сьвятови сим разом ширший характер, устроюючи его в сали купецких зборів дня 3 н. ст. цьвітня.

— **Огнї.** В Хоросні коло Щирця згоріла дня 28 м. м. одна хата мабуть з неосторожности дітий лишених без опіки. Шкода необезпечена 200 зр. Але велике щастє, що не було в той час вітру, бо погорівша хата стояла в сусїдстві приходства стріха в стриху і справді чудом оцїліло оно а за ним і половина села.

— **Закупно фільварку селянами.** В селі Селисках, винницкого повіта судового, купило 35 господарів від Івана Міллера фільварок з 80 моргами поля в ниві „Штандерівка“, за цїну 24.000 корон і розпарцелювали поле поміж себе. Цїна зовсім приступна, бо морг випадає тілько по 300 кор. Треба зауважати, що цїла повисша недвижимість була перед 30 роками власностию громадян та вимкнула ся їм з рук в часї голоду в р. 1866, коли то за безцїн перейшла в руки иншi, які відтак на тім зробили добрий інтерес. При теперішнім купнї замітне те, що Селищани набули тілько грунту, не зазичивши ся на цїну купна в ніякім банку, а тілько межи собою, та й то, як говорить ся, „на губу“, бо не давали вірителям ніяких скриптів довірних анї векслїв. Така операция можлива між тими людьми, що в цїлій околици знані з своєї точности, чесности та єдности. Повисшу справу нарцеляцийну переводив В. Левицкий, ц. к. нотар з Винник.

— **З Чернівців.** Новозаснованє академічне товариство „Молода Україна“ в Чернівцях відбуло дня 31-го марта перші загальні збори, на яких вибрано такий виділ: голова т. Василь Сїмович, студ. філь.; заступник голови: т. Микола Левицкий, студ. прав; писар: т. Микола Харжевский, студ. філь.; скарбник: т. Гриць Герасимович, студ. прав; бібліотекар: т. Володимир Войнаровский, студ. прав; контрольор: т. Лев Когут, студ. прав; господар: т. Емануїл Страгичук, студ. прав; заступники виділових: т. Павло Шухевич, студ. прав; т. Антін Ковалюк, студ. прав.

— **Оригінальний схвовок.** У віденьскім слїдчім арештї сидить тепер двох злодїїв, підозрїних о крадїж, якийсь Губерт Правда і Франц Блехов. Але той Правда брехав перед судиєю слїдчим а Блехов казав правду, і зрадив товариша, бо сказав, що Правда сховав грошi при собі в такім схові, що нїхто би его не здогадав ся. Показало ся, що Блехов дїйсно правду сказав, бо по довшій операциї задної кишки, до якої закликано примариа, др. Кундрата, видобуто з того оригінального схвовку вісїмсот риньских банкнотами.

— **Погода.** Фальб якось не вгадав заповідаючи на перші днї цьвітня дощі і снїги. Доси панує не лиш у нас але й в цїлій середній Европі як найкрасша погода, а віденьскі метеорольоґи заповідають і на дальші найблизші днї красне і тепле веремя.

заняв визиваюче становище. Але на щастє пізнав інспектор зараз з поверховности своїх арештованих та й з коротких слів майора, як річи стоять, і звернув свою увагу на Бурта, та приказав его сковати. Відтак вислухав він з увагою оповіданя майора о тім, що стало ся.

— Хтож отся молода дама? — спитав він показуючи на Кеті.

— То панна Ґерстон, котрій ми приїхали на ратунок а котрій певно був призначений той удар, котрий забив отсю дївчину.

— Було би лїпше, пане — відозвав ся інспектор до Томи, як би Ви сю даму завели до хати.

— Дякую Вам — сказав Тома і повів Кеті через город до дому. По дорозї розповіла она єму, як она не могла знайти свого плаща і капелюха, котрі забрала була Ребека і длятого хотїла вийти навіть без того одїня. То стало ся причиною, що она трохи спізнила ся; коли же она дійшла до сухого дуба, зачула нараз якісь голоси і кроки перед собою та и пішла за ними. Так прийшла она до отвертої фіртки а засьвіченє ліхтарні показало єї своїм приятелям і ворогам. Ще заким она скінчила оповідати, змїркував Тома, що она щораз тяжше опирає ся на него, аж наконець під самим домом мусїв єї майже нести, щоби она не впала.

Страданя з кількох послїдних тижднїв і той страшний конець, хоч і як він з другого боку був радістний для неї, зломили єї силу. Тома заніс єї до дому і положив єї в столовій коло теплої печи та уважав на ню і збирав до купи всї свої лїкарскі відомости, щоби вишукати якийсь лїк до поліпшеня єї стану.

Тимчасом інспектор, вислухавши ясного оповіданя майора, взяв ся до скорого і енерґічного поступованя.

— Ви констебль Джонес, ідїть на стацию — приказав він — і зателеґрафуйте до Льондону: Джон Джірдльстон літ 61, і син літ 28 пошукувані з причини убийства. Адреса: Еклезіон Сквер і Фрічерч Стріт Сіті. Вишлїть також опис. Батько, шість стіп високий, острі черти лиця, сиве волосе і набороди, очи позападані, брови кріслаті, плеча круглі. Син, пять стіп і десять, лице темне, очи чорні, чорне кучеряве волосе, сильно збудований, ноги трохи криві, порядно одїтий, носить звичайно в краватцї шпильку з головкою пса. — Того чей вистане.

— Так, то вже вистане — сказав майор.

— Зателеґрафуйте до кождої стациї на шляху, щоби там уважали. До шефа поліциї в Поремес вишлїть гончий лист і просіть, щоби він уважав на кождий корабель. Так дістанемо їх в свої руки!

— Зовсїм певно — відозвав ся Бавмзер повен надії. — Я би заложив ся, що удасть ся.

Добре стало ся, що не знайшов ся нїхто готовий до закладу з Нїмцем, бо наш добрий приятель був би певно програв.

— Занесїм же тоту бідну людину до хати — говорив інспектор дальше, оглянувши докладно землю довкола тїла.

Всї помагали підняти дївчину і занесли єї назад тою самою стежкою, котрою єї винесено.

Бурт ішов як би приголомшений з одним поліцияном за ними. Позаду ішов ніґіліст з ножем в руцї і не спускав очий з того зьвіра в людскім тїлї. Коли прийшли до прайері, замкнули арештованого в одній з тих многих порожних комнат, а Ребеку понесли на гору і поклали єї на єї власну постіль.

— Мусимо це зробити ревізию в цїлім домі — сказав інспектор. — Зараз збудили панью Джеррокс, а коли она омлївши прийшла знову до себе, вивели єї з єї комнати і казали їй обводити поліцию по цїлім домі, що она й зробила. Не можна було й слова видобути з неї, аж коли она увійшла до столової і побачила там на столї фляшку з боровичкв, заверещала як не своїм голосом і стала всїх гальбити послїдними словами почавши від інспектора. Коли так дала волю звоїй злости, лишила всїх і забігла до своєї комнати і там замкнула ся на ключ; лиш по єї скорих кроках можна було пізнати, що она в страшнім роздразненю бігала по хатї.

Тимчасом Кеті прийшла на стілько до себе, що могла поліциї показати всї комнати і розповісти, до чого котра служила. Інспектор з великим сочувством оглядав скупеньке умебльоване комнати Кеті.

— Тут, кажете, мешкали Ви через цїлих три тижднї? — спитав він.

— Майже цїлий місяць — відповіла Кеті.

— Найже Вас Господь Бог ратує! То й не дивниця, що виглядаєте блїді і хорі. Але маєте красний вид з вікна.

Він відхилив заслону і виглянув на двір. Сьвітло місяця осьвітило розбурхане море і він побачив в тім сьвітлї самотну лодку рибацку з брунатними вітрилами, котрого вітер гнав на всхід. Бистре око інспектора споглядало через хвильку на ню, а відтак запустив він заслону і відвернув ся. Єму й на гадку не прийшло, щоби ті люди, за котрими він гонив, в той спосіб могли втікати і вже тепер ушли єго рук.

Він перешукував дуже старанно комнати Езри і єго батька. Обі були дуже вигідно, май-

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 цьвітня. Коло польске має зібрати ся дня 18 с. м. на нараду в справі удержавнення польскої ґімназиї в Тішині.

Відень 5 цьвітня. Neue fr. Presse записуючи поголоску яку розпустили льондоньскі часописи о замаху на царя впевнює, що в віденьских політичних кругах і в Берлині нічого не знають о такім замаху.

Льондин 5 цьвітня. Льорд Кічнер має бути в найблизшім часі відкликаний з полудневої Африки.

Ґаґа 5 цьвітня. Президент Крі́ґер вислав до португальского правительства письмо, в котрім протестує против поведеня з Бурами в Льоренцо Маркез. — Президент Штайн перебуває в таборі Девета.

Капштад 5 цьвітня. Мирового посередника Маєра де Кох, Бура, що вибрав ся був до Боти, аби наклонити єго до зложеня оружия, засудили Бури за зраду на смерть і розстріляли.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

І. С. в К.: Справа діюрністів (диетаріїв) спочиває все ще неполагоджена в парляменті а іменно в комісиї буджетовій. Правительство, іменно же п. Міністер фінансів хотів би щось в сій справі зробити, але дотеперішні сумні відносини парляментарні не допускають до того. На засїданю палати послів дня 22 марта с. р. сказав п. міністер фінансів др. Бим-Баверк ось що: „В комісиї буджетовій Вис. Палати лежать всїлякі внесеня, котрі по части суть дуже гідні того, щоби їх увзглядити. Я особисто дуже би того бажав, щоби Вис. Палата взяла ся до них поважно. Внесеня ті доведуть також до дальших домагань від скарбу державного, як особливо поружена справа поліпшеня долї слуг державних, котре треба розширити також на ті катеґориї слуг державних, котрі може в найменше користнім знаходять ся положеню і вижидають поліпшеня платнї, я маю тут на думці ґрупу діюрністів…“ Із сего видите, що правительство хотїло би щось зробити для діюрністів, та й зробить, але коли й всї посли схотять занятн ся сею справою. Коли же то буде, годі знати. — **Марія з Кут**: Чому сьвіже яйце упадає під воду а несьвіже спливає на верх? — За таке питанє чей же не можемо гнївати ся, бо поясненє єго важне не лиш для Вас, але й для кождої господинї. Річ має ся так: В кождім яйци єсть т. зв. дишка або ямка па ширшім кінци яйця під шкаралупкою, котру найлїпше видко на звареніім на твердо яйци. Ся дишка єсть майже порожна, бо в сьвіжім яйци знаходить ся в нїм лиш дуже маленька скількість пари водної, яка виходить з білка. Коли в покладку під куркою зачинає розвивати ся і рости курятко, то оно в міру розросту потребує й дихати. Отже через шкаралупку дістає ся до тої дишки в малій скількости воздух, а радше часть воздуха звана киснем. Той кисень потрібний курятку до дихания, а оно віддає з себе т. зв. квас вуглевий, котрий виходить до тої дишки. Коли же яйце єсть несьвіже, то дуже часто буває, що оно зачинає в серединї гнити, хоч би й дуже поволи, а тоди роблять ся ґази, котрі наповняють ту дишку і держать яйце верх води, не дають єму піти під воду, подібно як падутий міхурець в рибі держить єї верх води, або підносить єї. Питанє тепер ще, від чого яйце зачинає в серединї гнити? Коли несьвіже яйце держати до сьвітла, то можна в нїм дуже часто побачити більші або менші плями, котрі походять з того, що до яйця дістав ся звідкись рід грибка, котрий викликує гнитє. Звідки той грибок там бере ся — не знати. Єсть здогад, що він дістає ся до него тогди, коли яйце в курці ще не покрило ся вповні шкаралупкою. — Несьвіжі яйця не добрі на покладки, бо они спортять ся, значить ся зачнуть гнити і з них пороблять ся т. зв. „запортки“. — **Самбірянин**: Автори, котрі писали на темат згаданий Вами суть: Smiles, der Charakter; Spencer, Ethik i Principien der Psychologie; Wundt, Ethik u. Gesetze des sittl. Lebens також і психольоґія того самого автора. Вас здаєсь інтересувала би Ляватера наука о фізиономіцї. Дїло се, нинї вже дуже рідке, можна би дістати хиба лиш случайно в якій антикварни або в більших бібліотеках. — **Мартин О. в Кур.**: Масаж, масер, масерка то слова француські а масувати значить розмащувати, а радше мнути і нїби місити тїло (мязи або мушкули) в тій цїли, щоби усунути тим способом якусь хоробу, н. пр. гостець або ревматизм мязовий. Масованє то не велика штука, але все-таки треба на нїй знати ся, треба розуміти в котрім напрямі ідуть мязи, як і куди масувати і т. д. щоби може замість помочи не погіршити або ще й не викликати иншої хороби. Масованє то єсть нїби ґімнастика поодиноких мязів. Через масованє они розрушують ся, кров більше до них напливає і они відсьвіжують ся, оживлюють ся, стають сильнїйші а якісь хоробливі хиби в них уступають. Єсть богато способів масованя: гнетенє, розтиранє, розмащуванє, щипанє, тріпанє, битє і т. д. а кождий з тих способів треба уміти виконати і єго примінити до хороби. Длятого найлїпше можуть масувати лиш учені масери і лїкари специялісти в сїм напрямі. Але иноді і звичайний чоловік може масованєм порадити собі або другому н. пр. в ревматизмі мязовім руки або ноги. Болюче місце масує ся в той спосіб, що бере ся на великі пальці білої вазеліни, обнимає ся руку або ногу руками і болюче місце розтирає ся великими пальцями раз коло разу натискаючи на мязи не дуже сильно.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

же збитковно уряджені; в ліжках були матераци на пружинах а помости були вистелені коврами. В компатї молодого купця не було крім меблів майже нїчого; але в компатї старого було повно книг і паперів. На малім чотирогранним столичку лежав лист паперу записаний довгим рядом чисел.

— А то що? — спитав інспектор і витягнув ногою з кута купу якоїсь одежі.

Кеті прибігла зараз, коли то зачула. — Я в тім єго виділа! — сказала она. — А я була майже переконана, що то був лиш сон.

— Щож то було?

Кеті розповіла, як могла докладно, цїлу історию, а інспектор все то собі записав.

— А то хитрий старий лис! — відозвав ся він. — Без сумнїву міг він то лекше погодити зі своєю совістию, щоби Вас на смерть налякати, як дїйстно убити. Він розповідав Вам ту байку, щоби подразнити Вашу уяву, а відтак переконаний о тім, що Ви скорше чи пізнїйше схочете в почи втікати, перебрав ся в отсе і засїв на Вас. Але найдивнїйше то, що єму не удало ся анї Вас убити анї на смерть перепудити.

— Тепер вже все минуло ся моя голубко — шепнув Тома, коли побачив, що єї очи від страху заблисли, коли она собі пригадала то, що було. — Не думай вже о тих страшних річах. Незадовго буде тобі безпечно жити при моїй матери в Філімор Ґарденс. А поки що було би найлїпше, як би ти положила ся трохи спати.

— Праву кажеш, Томо.

— Але не будеш бояти ся, спати в своїй комнатї?

— Нї, я не бою ся вже нїчого, бо знаю, що ти коло мене. Я то добре знала, що ти прийдеш. Я цїлий вечер тебе дожидала.

— Аж не знаю, як дякувати моїм добрим приятелям за їх поміч, яку менї подали! — відозвав ся Тома звертаючись до своїх товаришів.

— То я повинна панам подякувати — сказала Кеті щиро. Дїйстно, я знайшла приятелїв. Хтож сьмів би сказати, що часи лицарства вже минули?

— Моя поважана панно — відповів майор поклонившись з цїлою вродженою ґрациєю ірийского шляхтича. — Ви своїми словами затронули глубоко наші серця. Я сам, як знаєте послухав приказу, котрий не лишав менї нїякого иншого вибору як лиш поспішити. Але маю надію, що будете переконані, що хоч би панї Скуллї й не займала того місця в моїм серци, яке тепер займає, то я би так само охотно як і мої ось тут приятелї поспішив би був на поміч, коли розходило ся о то, щоби освободити якусь даму. Товія Клюттербук може й старий, панно Ґерстон, але єго серце ще так не затвердло, щоби не помякло на гадку о красавици, котрій грозить небезпечність.

При тім знаменитім виявї чувства поклав майор свою товсту руку на серце і поклонив ся майже ще з більшою ґрациєю як перед тим. Всї три чужинцї поза ним не сказали нїчого, але стояли всї в однім рядї і усьміхали ся щиро та кивнули головами на знак, що майор висказав і за них красноріпчиві вирази чувства. Коли Кеті попращала ся з ними желаючи їм доброї почи, лишили ся їй в послїдній згадцї із сего повного подій вечера усьміхнені лиця Бавмзера, Більова і того безіменного Росиянина.

(Дальше буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квотї 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки щадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^1/_2$% та удїляє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Годиии урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)